

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare, declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Vitalie Cebotari, procurorul șef-interimar al Procuraturii de Circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, de avocații Axentii Aurica și Ion Stoian, în numele inculpatului Goldur Grigore, și de inculpatul Constantinov Stanislav, împotriva sentinței Judecătoriei Cahul din 18 ianuarie 2017 și deciziei Curții de Apel Cahul din 05 iunie 2017, în privința inculpaților

Goldur Grigore Xxxxxxx, născut la xx xxx xxxx, originar și locuitor al s. Xxxxxx xx Xxx, r-nul Xxxxxxxx, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;

Constantinov Stanislav Xxxx, născut la xx xxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. Xxxxxx xx Xxx, r-nul Xxxxxxxx, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>16.03.2016 – 18.01.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>25.01.2017 – 05.06.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>21.08.2017 – 24.10.2017</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Cahul din 18 ianuarie 2017, inculpatul Constantinov Stanislav a fost condamnat în baza art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal la 6 ani închisoare, în baza art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal la 6 ani închisoare și în baza art. 179 alin. (1) Cod penal la un an închisoare.

Potrivit art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 18.01.2017, deducându-se durata aflării în arest preventiv de la 14.12.2015 până la 12.04.2016.

Procesul penal în privința lui Goldur Grigore în baza art. 179 alin. (1) Cod penal a fost încetat, pe motivul împăcării părților.

Goldur Grigore a fost condamnat în baza art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal la 6 ani închisoare și în baza art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal la 6 ani închisoare.

Potrivit art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 7 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 18.01.2017, deducându-se durata aflării în arest preventiv de la 14.12.2015 până la 12.04.2016.

De la inculpați s-a încasat, în mod solidar suma de 2320 lei, pentru efectuarea expertizelor judiciare.

De la Constantinov S., s-a încasat în beneficiul părții vătămate Xxxxx Xxxxx 15.000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

2. Instanța a constatat că la 14 decembrie 2015 în jurul orelor 00.00, inculpații Goldur G. și Constantinov S., ilegal, fără permisiune, au pătruns printr-o deschizătură din peretele casei în domiciliul părții vătămate Xxxxx X., din str. Xxxxxx x, s. Xxxxxx xx Xxx, r-nul Xxxxxxxx, apoi prin forțarea ușii de la cameră, au pătruns și în încăperea în care se afla proprietara imobilului.

Tot ei, la 14 decembrie 2015, între orele 00.00 și 03.00, după ce au pătruns ilegal în domiciliul lui Xxxxx X., au aplicat în privința ei presiune fizică și psihică, amenințând-o cu moartea, cunoscând că este invalid de dragul 2, că locuiește singură și nu este în stare să se apere, au înfrânt rezistența opusă, au dezbrăcat-o de haine și au întreținut cu ea rapoarte sexuale forțate.

Tot ei, la 14 decembrie 2015, între orele 00.00 și 03.00, în continuarea acțiunilor lor infracționale, după întreținerea rapoartelor sexuale forțate cu Xxxxx X., profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, din motivul epuizării, au întreținut cu ea rapoarte sexuale forțate în formă perversă.

Instanța a reținut că inculpatul Goldur G. nu a recunoscut vina și a declarat că, fiind în stare de ebrietate avansată, a mers cu Constantinov S. la partea vătămată pentru a întreține relații sexuale. Nu ține minte cum a intrat, amintindu-și doar cum a împins ușa, ulterior adormind. Dimineața a fost trezit de către un bărbat, apoi a fost luat la poliție de acasă. Presupune că a întreținut raport sexual cu partea vătămată și se căiește de cele comise.

Inculpatul Constantinov S. la fel nu a recunoscut vina, declarând că au bătut la ușă, apoi la geam. În spatele casei era o gaură, în care a căzut, iar Goldur G. încerca să-l scoată. Au văzut o ușă și Goldur G. a împins-o cu piciorul, de la ce a căzut, deoarece se ținea doar într-un cui. Ușa respectivă ducea în casă, ajungând

astfel în camera unde dormea partea vătămată. I-au propus să le satisfacă dorințele și ultima a acceptat. După întreținerea raportului sexual, a plecat acasă, iar Goldur G. a rămas. Se afla în camera vecină și nu a văzut ce se petrece între partea vătămată și Goldur G. El personal a întreținut un act sexual în formă naturală cu partea vătămată, dar nu și în formă perversă, doar a discutat cu ea despre aceasta. Propunerea de a merge la partea vătămată acasă a venit de la inculpatul Goldur G. Partea vătămată nu le-a dat permisiunea să intre în casă, însă când s-a trezit nu le-a cerut să plece.

Totodată, vinovăția inculpaților este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Xxxxx X., a declarat că s-a trezit din cauza că inculpatul Goldur G. a dat-o pe jumătate jos din pat, iar al doilea inculpat încerca să scoată hainele de pe ea. Inculpatul Constantinov S. a tras-o de păr, iar Goldur G. striga la ea, astfel și-a pierdut cunoștința. În timpul cât unul dintre inculpați întreținea relații sexuale cu ea, celălalt stătea în ușă. Când a început să strige de durere sau să ceară apă, ambii ieșeau afară cu ea pentru a nu fugi. Toate rugămințile ei de a bea apă sau de a merge la veceu îi enerva pe inculpați, comunicându-i că dacă nu le va satisface poftele o vor omorî, și că dacă fiica ei s-ar fi aflat acasă ar fi violat-o și pe ea. Temându-se pentru viața fiicei ei, le-a satisfăcut toate poftele. Ulterior, inculpatul Constantinov S. a plecat acasă. A cerut să bea apă, dar inculpatul Goldur G. era culcat pe pat și nu se mișca, astfel a ieșit în stradă dezbrăcată și a fugit la sora ei Xxxxxx. Părinții inculpaților i-au propus un apartament în Tiraspol, însă ea a refuzat, fără a cunoaște că se înregistrează convorbirea. Raporturile sexuale au fost forțate, deoarece a fost impusă și lovită în frunte. Pe inculpați i-a recunoscut deoarece s-au apropiat de lumina lămpii și astfel i-a văzut.

Martorul Xxxxxx X., fiind tatăl inculpatului, a consimțit să depună declarații, relatând că în noaptea de 13 spre 14.12.2015, Xxxxxx X. a venit la ei acasă, spunându-i să meargă să-și i-a fiul. La partea vătămată acasă, Goldur G. dormea, fiind în stare de ebrietate, cu pantalonii dați jos până la genunchi. L-a luat acasă, dar în curând a venit și poliția. Fiul a spus că în acea seară a fost cu "Stas", dar în rest nu ține minte nimic. I-a propus ajutor material părții vătămate, dar aceasta a solicitat un apartament în or. Tiraspol.

Martorul Xxxxx X. a declarat că în noaptea de 13 spre 14 decembrie 2015, orele 03.15, l-a sunat Xxxxxx comunicându-i că partea vătămată a fost violată și l-a rugat să se deplaseze împreună la aceasta acasă, deoarece acolo mai rămăsese cineva. În casa părții vătămate dormea pe pat Goldur G., în stare de ebrietate și dezbrăcat de pantaloni până la genunchi. Partea vătămată le-a comunicat că a fost bătută și violată.

Martorul Xxxxxx X., fiind mama inculpatului, a consimțit să depună declarații, declarând că în noaptea de 13 spre 14.12.2015, orele 04.00 dimineața, a venit Xxxxxx la ei acasă, comunicându-le că sora sa a fost violată. La domiciliul părții vătămate se afla fiul său Goldur G., în stare de ebrietate. L-au luat acasă și în scurt timp a venit poliția după el.

Martorul XXXXXXXXXXXX X., a declarat că în jurul orelor 03.00, în noaptea de 13 spre 14 decembrie 2015, a venit soră-sa la ea acasă în lenjerie de corp, comunicându-i că în casă au intrat 2 băieți, care au violat-o. L-a telefonat pe vecinul XXXXX X. cu care au mers la partea vătămată acasă, unde l-au găsit pe Goldur G. dormind pe pat și dezbrăcat de la jumătate în jos. Ulterior au mers la părinții inculpatului, care au venit și l-au luat acasă.

Potrivit procesului - verbal de cercetare a domiciliului părții vătămate, ușa era forțată, iar careva gropi prin care să se facă intrarea nu existau.

Conform procesul - verbal de confruntare dintre XXXXX X. și Constantinov S., partea vătămată a menționat că rapoartele sexuale au fost forțate și nu benevole, ea fiind amenințată cu răfuiala fizică.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală, la partea vătămată XXXXX X., în regiunea labiilor mici și a vestibulului vaginal au fost depistate excoriații produse prin obiect contondent, posibil organ sexual în stare de erecție și se califică drept leziuni corporale neînsemnate.

Conform raportului de expertiză biologică, pe lenjeria intimă a cet. XXXXX X. au fost depistați spermatozoizi ce pot proveni de la inculpații Constantinov S. și Goldur G.

Potrivit informației IP Taraclia, în instituția respectivă nu au fost înregistrate sesizări despre comportamentul amoral al victimei.

Afirmațiile inculpaților că au pătruns în domiciliul victimei prin prăbușirea într-o groapă lângă peretele casei, neavând posibilitate să iasă decât prin camera în care se afla victima, sunt neveridice, deoarece potrivit procesului verbal de cercetare la fața locului nu a fost stabilită o astfel de situație, neexistând nici o groapă în care aceștia ar fi căzut și din care nu ar fi avut posibilitatea să iasă, fiind evident că inculpații au pătruns în încăperea în mod ilegal, având intenția de a întreține rapoarte sexuale cu victima. La fel, ușa de la camera în care se afla partea vătămată a fost deteriorată de inculpați, adică ei au pătruns cu forța în încăperea în care se afla aceasta, scopul fiind întreținerea rapoartelor sexuale.

Acțiunile violente cu caracter sexual au fost comise de comun acord de către ambii inculpați, acțiunile îndreptate spre înfrângerea rezistenței victimei fiind întreprinse de ei în mod coordonat.

Faptul comiterii concursului de infracțiuni de către inculpați este dovedit în rezultatul audierii părții vătămate, dânsa făcând aceleași declarații pe tot parcursul procesului penal, declarațiile acesteia fiind veridice, or ea imediat după comiterea infracțiunii a fugit fără haine de acasă, în jurul orelor 03.00 și pe timp de iarnă. În acest sens, este evidentă întreținerea rapoartelor sexuale forțate și corespunzător acestor acțiuni ilegale – emoțiile intense negative trăite de victimă. Faptul plecării de acasă a victimei, dezbrăcată, pe frig este confirmată și de martorii XXXXX X. și XXXXXXXXXXXX X.

Astfel, declarațiile inculpaților precum că rapoartele sexuale au avut loc benevol, sunt combătute. Însuși inculpații au declarat că au avut intenția de a întreține raport sexual cu victima, motiv pentru care au mers la ea acasă. Cu toate că inculpații au explicat că au întreținut rapoarte sexuale în mod benevol cu partea vătămată, aceste declarații contravin stării de fapt reținute în cadrul cercetării

judecătorești, or, dacă se dorea întreținerea rapoartelor sexuale benevole, nu era necesară pătrunderea forțată în domiciliul victimei.

Poziția adoptată de inculpați de nerecunoaștere a vinei, este apreciată ca o formă de apărare și eschivare de la răspundere.

Instanța a încadrat acțiunile inculpaților în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, ca violarea de domiciliu, adică pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia, în baza art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, săvârșit de două sau mai multe persoane și în baza art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal, adică satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, săvârșite prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, săvârșit de două sau mai multe persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 76-77 Cod penal, că inculpații au comis infracțiunile în stare de ebrietate, că circumstanțe atenuante nu s-au stabilit, se caracterizează pozitiv, nu au antecedente penale, că în privința inculpatului Goldur G. partea vătămată nu are pretenții și a depus o cerere de împăcare pe capătul de acuzare privind infracțiunea de la art. 179 alin. (1) Cod penal, indicând că potrivit art. 391 Cod de procedură penală se adoptă o sentință de încetare a procesului penal în cazul în care părțile s-au împăcat.

Totodată, pentru efectuarea expertizelor judiciare pe cauză a fost cheltuită suma de 2320 lei, aceasta urmând a fi încasată în mod solidar din contul inculpaților.

La fel, instanța a reținut că partea vătămată a depus o acțiune civilă, prin care solicită recuperarea prejudiciului moral în mărime de 30.000 lei de la inculpați. Ulterior, ea a declarat că inculpatul Goldur G. i-a recuperat prejudiciul moral în mărime de 15.000 lei și nu mai are pretenții față de acesta, dar susținându-și pretențiile privind recuperarea prejudiciului moral doar de la inculpatul Constantinov S.

3. Avocatul Ion Stoian a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul Goldur G. să fie achitat, pe motivul lipsei componenței de infracțiune.

Apelantul a invocat, că instanța de fond nu a dat apreciere probelor administrate, prin ce și cum sunt concludente și stabilesc vinovăția inculpaților și intențiilor acestora la acțiuni violente, fără acordul părții vătămate, făcând doar trimitere la literatura de specialitate, prin ce se pot manifesta acțiunile violente la caz.

În ședința judiciară din 23.12.2016, inculpatul Goldur G. a înaintat un demers privind citarea și audierea martorului Xxxxxx X., care deține probe cu înregistrări video a părții vătămate, unde aceasta relatează cum a avut loc violul, și că intenția acesteia a fost de a procura un apartament în or. Tiraspol. Cererea respectivă a fost admisă, stabilindu-se o nouă ședință de judecată la 18.10.2017, însă la data respectivă, această cerere a fost respinsă, fiind „adoptată” sentința.

Astfel, a fost încălcat dreptul inculpatului la prezentarea probelor și principiul contradictorialității, fiind impus de a-și dovedi nevinovăția, dreptul la un proces echitabil, la o sentință motivată, fără bănuieli și presupuneri, la examinarea cauzei sub toate aspectele legale.

3.1. A declarat apel și inculpatul Constantinov S., solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a invocat, că sentința este bazată pe presupuneri, probelor administrate fiindu-le dată o apreciere greșită și o stare de fapt incorectă.

A întreținut raport sexual cu partea vătămată, însă totul a avut loc benevol, fără aplicarea violenței și amenințărilor, fapt demonstrat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 837 din 16.12.2015, care nu exclude cauzarea vătămarilor corporale în zona organelor genitale și în cazul unui act sexual benevol. Alte vătămări corporale cu caracter sexual la partea vătămată nu au fost depistate.

Circumstanțele expuse sunt confirmate de martorii XXXXXXXX X., XXXXXXXX X. și XXXXXXXX X., care au declarat că trăiesc în vecinătate cu partea vătămată și în acea seară nu au auzit nimic.

A intrat în casa părții vătămate fără permisiunea ei, de aceea și a solicitat acordarea posibilității de a se împăca cu aceasta, ceea ce nu a fost posibil, așa cum s-a aflat în spital.

Prima instanță i-a încălcat dreptul la apărare, fiind privat de posibilitatea de a fi asistat de apărătorul ales de el - A. Donica, cât și de posibilitatea de a prezenta probe.

Cu toate că a solicitat citarea și audierea martorului XXXXXXXX X., instanța cu încălcarea prevederilor art. 236 Cod de procedură penală, nici măcar nu l-a citat, obligându-l pe inculpat să asigure prezența lui în ședința de judecată, încălcând astfel prevederile art. 66 Cod de procedură penală.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 05 iunie 2017, apelurile au fost admise, casată sentința în latura civilă și pronunțată o nouă hotărâre.

Cererea procurorului privind încasarea de la inculpați a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor, în sumă de 2320 lei, a fost respinsă.

S-a dispus a nu se pune în executare sentința în partea încasării de la Constantinov S. în beneficiul părții vătămate XXXXX X. a prejudiciului moral în mărime de 15.000 lei, aceasta fiind executată.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că prima instanță a cercetat cauza penală sub toate aspectele, a apreciat complet și obiectiv probele administrate, întemeiat concluzionând asupra vinovăției inculpaților în săvârșirea infracțiunilor imputate.

Or, vinovăția lor se dovedește prin probele administrate, care au fost apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor și anume: declarațiile părții vătămate XXXXX X., martorilor XXXXXXXX X., XXXXX X., XXXXXXXX X. și XXXXXXXXXXXX X.; plângerea depusă de XXXXX X. la 14.12.2015 în adresa organelor de poliție, prin care solicită tragerea la răspundere a lui Goldur G. și încă o persoană necunoscută, care în noaptea de 13 spre 14 decembrie au pătruns în domiciliul său

și au violat-o; procesul verbal din 14.12.2015 prin care a fost examinat domiciliul părții vătămate Xxxxx X., fiind stabilit că ușa de la intrare în casă a fost deteriorată, în spatele casei era surpat o parte din peretele casei, care duce spre camera unde locuiește Xxxxx X.; raportul de expertiză medico-legală nr. 837 din 14.12.2015, că la Xxxxx X. s-au depistat în regiunea labiilor mici și a vestibulului vaginal excoriații produse la acțiunea traumatică cu obiect contondent dur, și care se califică drept leziuni corporale neînsemnate; procesul verbal din 29.12.2015 prin care s-a efectuat confruntarea între partea vătămată și învinuitul Constantinov S., în cadrul cărei partea vătămată a menținut declarațiile anterioare că rapoartele sexuale au fost forțate și nu benevole, fiind amenințată cu răfuiala fizică; procesul verbal din 17.02.2016 prin care s-a efectuat confruntarea între partea vătămată și învinuitul Constantinov S., în cadrul cărei partea vătămată și-a menținut declarațiile anterioare, că rapoartele sexuale au fost forțate și nu benevole, fiind amenințată cu răfuiala fizică.

Totodată, la solicitarea apărării, a fost audiat martorul Xxxxxxx X., care a declarat că partea vătămată i-a comunicat că a fost violată de vecinul ei și prietenul acestuia, care au intrat în casă prin spate, ea neuzind când au intrat. Ambii erau în stare de ebrietate, amenințând-o că dacă nu va întreține relații sexuale cu ei, o vor omorî. A înregistrat convorbirea cu partea vătămată, dar înregistrarea s-a șters.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpați nu constituie un temei de achitare a acestora, or, probatoriul demonstrează cu certitudine vina lor în comiterea infracțiunilor imputate.

Prima instanță întemeiat a conchis că vinovăția inculpaților se probează prin declarațiile părții vătămate Xxxxx X., declarațiile acesteia fiind consecutive, concrete privitor la descrierea faptei săvârșite de inculpați în privința sa și coroborează cu ansamblul de probe enunțate, care în cumulul lor probează la modul direct vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunilor incriminate, nefiind stabilite careva temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea declarațiilor părții vătămate, care sunt consecutive și analogice cu cele depuse atât în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată, care au fost menținute și în fața instanței de apel.

La fel, nu au fost stabilite careva temeiuri de a pune la îndoială concluziile experților.

Argumentul inculpatului Constantinov S. că raporturile sexuale întreținute cu partea vătămată au fost benevole, urmează a fi apreciate ca având un caracter declarativ, fiind o tactică de apărare și de eschivare de la răspunderea penală, așa cum depozitiile părții vătămate, în ansamblu cu celelalte probe, indică contrariul.

Pătrunderea ilegală a inculpaților în domiciliul părții vătămate, la fel demonstrează că raporturile sexuale cu aceasta nu au fost benevole. Or, însăși, inculpații au declarat că au mers la domiciliul părții vătămate cu scopul întreținerii relațiilor sexuale.

În sensul confirmării întreținerii forțate de inculpați a relațiilor sexuale cu partea vătămată, se reține că ultima, pe la orele 03.00 noaptea, pe timp de iarnă, a fugit din casă fără haine, acest comportament al părții vătămate fiind efectul emoțiilor negative intens trăite ca rezultat al acțiunilor ilegale săvârșite de

inculpați. Astfel, este evident că rapoartele sexuale au fost forțate. Faptul plecării dezbrăcată de acasă a părții vătămate pe timp de iarnă, este confirmat de martorii XXXXXXXXXXXX X. și XXXXX X.

Poziția inculpatului Goldur G. că, fiind în stare de ebrietate avansată, nu-și amintește cum a intrat în casă, ci doar că a împins ușa, în rest nimic, este calificată drept o metodă de apărare.

La fel, declarațiile inculpatului Goldur G. că anterior ar fi întreținut relații sexuale cu partea vătămată, nu pot fi reținute în sensul pronunțării unei sentințe de achitare, or, partea vătămată indică cu o claritate absolută că anume relațiile sexuale cu inculpații din noaptea de 13 spre 14 decembrie 2015 au fost forțate, fiind impusă de aceștia sub amenințare cu aplicarea violenței fizice în privința sa.

Declarațiile inculpatului Constantinov S. că a pătruns în casa părții vătămate prin căderea într-o groapă din spatele casei, nu sunt credibile, deoarece fiind efectuată cercetare la fața locului - domiciliul părții vătămate, nu au fost descoperite careva gropi, ci dimpotrivă, s-a stabilit că în rezultatul surpării unei părți din peretele din spatele casei s-a format o gaură, prin intermediul căreia inculpații au și pătruns în domiciliul părții vătămate.

Prima instanță, întemeiat a conchis că în acțiunile inculpaților există componenta de infracțiune prevăzută la art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal, violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, săvârșit de două persoane, cât și de art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal, satisfacerea poftelor sexuale în forme perverse, săvârșită prin constrângerea fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, săvârșită de două persoane.

Argumentele inculpaților că relații sexuale forțate în formă perversă nu au întreținut cu partea vătămată, sunt neîntemeiate, fiind combătute prin declarațiile părții vătămate, depuse atât în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată. Iar argumentul inculpaților, că partea vătămată a urmărit astfel obținerea unui apartament cu două camere în or. Tiraspol, sunt declarative, or, ultima a declarat că nu a acceptat propunerea părinților inculpaților de a-i cumpăra un apartament în or. Tiraspol.

Urmează a fi apreciate critic și declarațiile martorului Goldur V., că i-a propus părții vătămate ajutor material, însă aceasta a solicitat un apartament în or. Tiraspol, cât și declarațiile martorului XXXXXX X., audiat în ședința instanței de apel, că s-a întâlnit cu Goldur T., și i-a spus că partea vătămată îi va ierta pe inculpați dacă o să-i cumpere un apartament în or. Tiraspol, din lipsă de bani aceasta a refuzat, or, după cum rezultă din declarațiile lui, acesta a acționat singur la inițiativa proprie.

Sunt declarative și argumentele apărării că nu a fost probată aplicarea violenței fizice față de partea vătămată, că potrivit raportului de expertiză medico-legală la partea vătămată au fost depistate leziuni corporale neînsemnate, însă fără a fi stabilit că aceste leziuni sunt rezultatul raportului sexual forțat, or, partea vătămată descrie detaliat în depozitiile depuse la urmărirea penală, cât și în instanța de judecată toate acțiunile săvârșite de inculpați în privința sa, inclusiv cele de violență fizică, că inculpatul Constantinov S. a ținut-o de păr până la veceu, a tras-

o de păr ducând-o spre casă, inclusiv a fost trasă de păr și de Goldur G., la fel a descris și rapoartele sexuale întreținute forțat cu inculpații în formă naturală și perversă. Mai mult, în plângerea depusă la 14.12.2015, după câteva ore de la săvârșirea infracțiunilor, partea vătămată a declarat că a fost violată de Goldur G. și o persoană necunoscută, iar când a fost audiată la 15.12.2015, în ziua imediat următoare, a povestit amănunțit despre cele întâmplate, inclusiv și despre relațiile sexuale în formă perversă la care a fost impusă de inculpați.

Afirmațiile apărării că martorii audiați în instanța de judecată nu au indicat la careva zgomote, strigăte în acea seară din casa părții vătămate, nu pot fi reținute în sensul faptului că raporturile sexuale au fost benevole, în situația în care partea vătămată declară contrariul. Din declarațiile ei rezultă că de frică să nu fie maltratată de inculpați nu a strigat după ajutor.

Prima instanță întemeiat a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpaților se regăsește și componenta de infracțiune prevăzută la art. 179 alin. (1) Cod penal, violarea de domiciliu, adică pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia. Or, însăși inculpații au recunoscut că au pătruns în casa părții vătămate, fără acordul acesteia, și s-au aflat în domiciliu fără permisiunea ei.

Argumentele apărării că acuzarea nu a prezentat probe suficiente care să demonstreze vinovăția inculpaților, poartă un caracter declarativ, acțiunile acestora întrunind atât latura obiectivă, cât și subiectivă, a infracțiunilor incriminate.

În instanța de apel, partea vătămată a depus cerere de încetare a procesului penal pe art. 179 alin. (1) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților, cerere susținută și de inculpatul Constantinov S.

Totodată, conform art. 109 alin. (2) Cod penal, împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și până la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

Astfel, în cadrul judecării cauzei în ordine de apel, se verifică legalitatea și temeinicia sentinței pronunțate de prima instanță, iar cererea părții vătămate de încetare a procesului față de inculpatul Constantinov S. pe art. 179 alin. (1) Cod penal, urmează a fi respinsă, or, în cadrul căii de atac apelul, împăcarea părților nu poate fi admisă, așa cum legea materială enunțată, expres prevede că împăcarea produce efecte până la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

Prima instanță, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei aplicate inculpaților, corect a ținut cont de prevederile art. 7, 61 alin. (2), 75 Cod penal, că inculpații se caracterizează pozitiv, anterior nu au fost trași la răspundere penală, că infracțiunile comise de inculpați prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. c) și 172 alin. (2) lit. c) Cod penal, se atribuie la categoria celor grave, iar cea prevăzută de art. 179 alin. (1) Cod penal, comisă de Constantinov S., se califică ca infracțiune ușoară, de impactul acestora asupra societății și părții vătămate, că în privința inculpaților nu s-au stabilit circumstanțe atenuante, fiind stabilită circumstanța agravantă – săvârșirea infracțiunilor în stare de ebrietate, întemeiat concluzionând, că reeducarea și corectarea lor este posibilă numai în condițiile aplicării pedepsei sub formă de închisoare.

În instanța de apel a fost prezentată recipisa semnată de partea vătămată, prin care se confirmă recuperarea prejudiciului moral în sumă de 15.000 lei, de către inculpatul Constantinov S., deci acesta a executat sentința în partea încasării prejudiciului moral.

În același timp, prin sentință neîntemeiat s-a dispus încasarea în mod solidar de la inculpați cheltuielile de judecată de 2320 lei, pentru efectuarea expertizelor.

Or, potrivit prevederilor art. 143 alin. (1) pct. 2), 6), (2) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale și altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză. Plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Astfel, în cazurile în care expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Rapoartele de expertiză medico-legale nr. 837 din 14.12.2015, nr. 839 din 14.12.2015, nr. 840 din 14.12.2015, nr. 953 din 21.01.2016, au fost ordonate de către organul de urmărire penală pentru constatarea leziunilor corporale în urma săvârșirii infracțiunii de către inculpați, acestea fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina acuzării.

Cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpaților în comiterea infracțiunilor imputate, prin numirea expertizelor medico-legale, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

Astfel, soluția instanței de fond de a încasa de la inculpați cheltuielile pentru efectuarea expertizelor medico-legale în sumă de 2320 lei, este neîntemeiată, or potrivit art. 227 alin. (1), (3) și art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Vitali Cebotari, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii în partea privind cheltuielile judiciare, cu menținerea sentinței.

Recurentul invocă, că în apelurile depuse de avocați și inculpați, nu se face referire la încasarea cheltuielilor judiciare.

Prejudiciul cauzat persoanei fizice, juridice sau statului, urmează a fi reparat.

Chestiunea cine suportă cheltuielile respective, trebuie soluționată, reieșind din prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală.

Instanța de apel, odată cu soluția de respingere a cererii de încasare de la inculpați a sumei de 2320 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare, nu a dispus trecerea acestora în contul statului, astfel, lipsind o dispoziție referitoare la repartizarea cheltuielilor judiciare, potrivit art. 397 pct. 5 și art. 416 Cod de procedură penală.

Drept consecință, instanța de apel nu a soluționat corect chestiunea legată de cheltuielile judiciare.

Decizia instanței de apel, în partea respingerii cererii de încasare a cheltuielilor de judecată, nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și procurorul șef interimar al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, în care solicită casarea deciziei instanței de apel în partea privind cheltuielile judiciare, cu menținerea sentinței.

Recurentul indică, că hotărârea instanței de apel, în partea respingerii cererii de încasare a cheltuielilor de judecată, nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5.2. Avocatul Ion Stoian, la fel a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate în privința inculpatului Goldur G. și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a specificat că nu s-a ținut cont de faptul că: *„ambii,..., având intenția de a săvârși violul...”, după aceste acțiuni, Goldur a rămas în casă să doarmă, iar Constantinov S. l-a lăsat acolo”*.

Astfel, sentința nu poate fi bazată pe presupuneri, iar bănuielile obligatoriu trebuie să fie tălmăcite în folosul învinuitului.

Partea vătămată a confirmat întreținerea relațiilor sexuale anterior cu inculpatul Goldur G., ceea ce pune la îndoială corectitudinea declarațiilor acesteia.

Stipulările incluse în rechizitoriu, au o altă interpretare juridică.

Instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel.

A fost încălcat dreptul la un proces echitabil și contradictoriu, cu încălcarea prevederilor art. 8 CEDO, așa cum inculpatul Goldur G. a fost privat de dreptul la un proces echitabil și contradictoriu, încălcarea prevederilor art. 8 CEDO în coroborare cu art. 4 din Protocolul nr. 7 CEDO, instanța de apel nu a examinat cauza penală potrivit exigențelor stipulate de art. 6 CEDO, adică a fost în imposibilitate de a demonstra vinovăția sa, deoarece toate demersurile înaintate de acesta, prin intermediul apărătorului, au fost respinse, cu aplicarea eronată a legii procesuale, nu a fost examinată nicio probă în cadrul ședințelor de judecată, încălcându-se principiul contradictorialității și al prezumției nevinovăției, motiv pentru care cauza penală urmează a fi remisă la o nouă rejudecare.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală.

5.3. A declarat recurs ordinar și avocata Axentii Aurica, în care solicită casarea deciziei enunțate în privința inculpatului Goldur G. și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta invocă că prima instanță și cea de apel nu au constatat cu certitudine că, de fapt, reieșind din declarațiile părții vătămate, în cazul unui pretins viol, aceasta a avut posibilitatea reală de a se apăra sau de a chema în ajutor.

Martorul Xxxxxxxx X. a declarat că în noaptea respectivă nu a auzit careva strigăte.

La fel, și martorul Xxxxxxx X. a menționat că locuiește la distanța de 3 metri de casa pretinsei victime, însă în acea noapte nu a auzit gălăgie.

Ambele instanțe, eronat au apreciat declarațiile mai multor martori, audiați în procesul judecării cauzei, care, în special vecinii, au comunicat că nu au auzit nimic în noaptea spre 14.12.2015, iar în casa pretinsei părți vătămate nu era dezordine sau careva urme de luptă în rezultatul pretinselor violențe.

Victima suferă parțial cu vederea, neavând alte defecte fizice, incapacitatea fizică de a opune rezistență făptuitorului care ar fi făcut imposibilă chemarea ajutorului, sau opunerea de rezistență în cazul unui pretins viol.

Instanțele au omis divergențele conținute în declarațiile părții vătămate și anume între textul plângerii și declarațiile făcute în fața instanțelor.

A fost încălcat dreptul la apărare al inculpatului Goldur G. prin respingerea ca neîntemeiată a cererii de anexare și cercetare a înregistrărilor audio/video, care se dețin în original la martorul Xxxxxxx X.

Concluzia instanței nu poate fi bazată doar pe depozițiile părții vătămate, or, raportul de expertiză medico-legală nr. 837 din 14.12.2015 conține constatarea că excoriațiile depistate puteau fi produse și în timpul unui act sexual benevol. Alte excoriații sau urme de violență pe corpul părții vătămate nu au fost depistate, ceea ce denotă că declarațiile pretinsei victime despre pretinsele lovituri aplicate dânzei, poartă un caracter mincinos.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală – nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

5.4. Inculpatul Constantinov S., la fel a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat pe art. 171 alin. (2) lit. c) și 172 alin. (2) lit. c) Cod penal și încetat procesul penal pe art. 179 alin. (1) în baza art. 276 alin. (5) Cod penal, pe motivul împăcării părților.

Recurentul indică, că în acțiunile sale lipsesc elementele infracțiunii. La fel, nu s-a ținut cont de împăcarea cu partea vătămată, potrivit prevederilor art. 276 Cod de procedură penală.

Nu neagă că a intrat în casa părții vătămate fără acordul ei, de aceea nici nu a contestat calificarea acțiunilor sale în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, dar instanța de fond nu i-a oferit posibilitatea de a se împăca cu partea vătămată, el nereușind să se folosească de această posibilitate, deoarece s-a aflat în spital, ceea ce se confirmă prin procesul verbal al ședinței de judecată, fapt menționat și în cererea de apel.

În ședința instanței de apel, s-a împăcat cu partea vătămată, care a scris cerere de încetare a procesului penal pe art. 179 alin. (1) Cod penal, însă instanța de apel, cu încălcarea prevederilor art. 276 alin. (5) Cod de procedură penală, neîntemeiat a respins această cerere, admițând o eroare de drept.

Atât prima instanță, cât și instanța de apel au dat o apreciere greșită probelor administrate, stabilind o stare de fapt eronată, ceea ce a dus la emiterea unei sentințe de condamnare pe art. 171 alin. (2) lit. c) și 172 alin. (2) lit. c) Cod penal, bazată pe presupuneri.

Actul sexual în formă naturală a avut loc cu acordul părții vătămate, însă careva acțiuni violente cu caracter pervers nu au avut loc, la fel, nu a aplicat forța fizică asupra părții vătămate, nici nu a amenințat-o, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 837 din 16.12.2015, potrivit cărui cauzarea vătămarilor corporale ar fi putut avea loc în cadrul unui act sexual benevol. Alte vătămări corporale la partea vătămată nu au fost depistate, la fel cum nici nu au fost depistate vătămări corporale caracteristice unui act sexual forțat.

Acestea sunt confirmate și de martorii XXXXXXXX X., XXXXXXXX X. și XXXXXXXX X., care au declarat că sunt vecinii părții vătămate și în acea seară nu au auzit gălăgie.

Declarațiile părții vătămate în privința acțiunilor perverse sunt combătute, or, în plângerea din 14.12.2015, aceasta nu a menționat nimic despre careva acțiuni cu caracter sexual în formă perversă, la fel, potrivit declarațiilor martorilor XXXXX X. și XXXXXXXXXXXX X., partea vătămată le-a comunicat acestora doar despre viol.

În acțiunile sale lipsesc elementele componente ale infracțiunilor prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. c) și 172 alin. (2) lit. c) Cod penal, iar potrivit art. 8 alin. (3) Cod penal, concluziile privind vinovăția persoanei, nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 11) Cod de procedură penală.

6. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit face următoarele concluzii.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar al avocatului Ion Stoian este fondat pe art. 427 pct. 6), 8), 12) CPP, avându-se în vedere probabil art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, care prevăd mai multe temeiuri pentru recursul ordinar cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub

învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi cea corectă, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5.2. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare ale procurorilor (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția respingerii încasării cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 2) alin. (2) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea cauzei morții, gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale, iar plata acestor expertize judiciare se face din

contul mijloacelor bugetului de stat, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizei medico-legale urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat.

Deci, legea procesual-penală, cât și jurisprudența națională, prevede clar și expres că plata pentru expertizele judiciare privind constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Este de remarcat, că aceste recursuri, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în respectivul recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4., 5., 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenții vizați, că decizia instanței de apel conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursurile ordinare declarate de procurori sunt vădit neîntemeiate (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs respinge recursul ca inadmisibil, în cazul în care se constată că acesta este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile nominalizate sunt neîntemeiate, ele urmează a fi respinse ca inadmisibile.

În al treilea rând, și cu referire la motivele invocate în recursurile avocaților Ion Stoian și Axentii Aurica, cât și cele invocate în recursul inculpatului Constantinov S. (*pct. 5.2., 5.3., 5.4. din decizie*), se relevă că ambele instanțe legal și

întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpaților și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lor infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate, martorilor Xxxxxx X., Xxxxx X., Xxxxxx X., XXXXXXXXXXXX X. și XXXXXXXXXXXX X., procesul verbal din 14.12.2015 prin care a fost examinat domiciliul părții vătămate fiind stabilit că ușa de la intrare în casă este deteriorată, iar în spatele casei este surpat o parte din perete care duce spre camera unde locuiește Xxxxx X., raportul de expertiză medico-legală nr. 837 din 14.12.2015, că la Xxxxx X. au fost depistate leziuni corporale neînsemnate, dar caracteristice violului; procesele verbale din 29.12.2015 și 17.02.2016 de confruntare între partea vătămată și învinuitul Constantinov S., instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile de pe rol și indicând motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând prezența în acțiunile inculpaților a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 179 alin. (1), 171 alin. (2) lit. c) și 172 alin. (2) lit. c) Cod penal (pct. 3. – 5.4. din decizie).

Este de reținut și că, potrivit art. 336 alin. (6) și (7) Cod de procedură penală, în termen de 3 zile lucrătoare de la data anunțării semnării procesului-verbal, participanții la proces au dreptul să formuleze obiecții asupra lui, indicând inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet. Obiecțiile la procesul-verbal se examinează de către președintele ședinței de judecată care, pentru anumite concretizări, poate chema persoana care le-a formulat. Rezultatul examinării obiecțiilor, în caz de acceptare a lor, se formulează printr-o rezoluție pe textul obiecțiilor, iar în caz de respingere – prin încheiere motivată. Obiecțiile și încheierea asupra lor se anexează la procesul-verbal.

În conformitate cu prescripțiile art. 413 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța de apel, la cererea părților, poate cerceta suplimentar probele administrate în primă instanță și poate administra probe noi. În cazul în care invocă necesitatea administrării de noi probe, părțile trebuie să indice aceste probe și mijloacele cu ajutorul cărora pot fi administrate, precum și motivele care au împiedicat prezentarea lor în primă instanță.

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, la solicitarea apărării, în instanța de apel a fost fiind audiat martorul Xxxxxxx X., care a declarat că: „*a înregistrat convorbirea cu partea vătămată, însă înregistrarea nu o mai are, deoarece a fost ștearsă*”, iar apărarea nu a solicitat în genere anexarea cărorva înregistrări audio sau video (vol. III, f.d.71-76, 82-85).

Asupra acestui proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile înserate în actele procedurale vizate sunt prezumate a fi veridice.

Prin urmare, argumentul avocatei Aurica Axentii că: „*instanțele inferioare au încălcat dreptul la apărare al inculpatului Goldur G. respingând cererea de anexare și cercetare a înregistrărilor audio-video, care se dețineau în original la martorul Xxxxxxx X.*”, este absolut neîntemeiat (pct. 5. din decizie).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile ordinare ale avocaților și inculpatului Constantinov S., potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. **5.2. - 5.4.** din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de judecată au apreciat probele administrate și circumstanțele cauzei privind vinovăția inculpaților.

În acest sens este de menționat că, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel doar privind aprecierea sau reaprecierea probelor administrate și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propun, procurorii, avocații și inculpatul, este o competență legală a acestor instanțe care, nefiind teme de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură, nici nu poate fi supusă criticii prin intermediul recursului ordinar.

Mai mult, motivele invocate în aceste recursuri au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5.4 din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, în partea privind stabilirea vinovăției inculpaților în săvârșirea infracțiunilor imputate, nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de avocați și de inculpatul Constantinov S., că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile apărării, că hotărârile contestate, în partea vizată, conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursurile ordinare menționate sunt neîntemeiate.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs respinge recursul ca inadmisibil, în cazul în care se constată că acesta este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile respective, în partea vizată, sunt neîntemeiate, ele urmează a fi respinse ca inadmisibile.

În al patrulea rând, și în raport cu argumentul inculpatului Constantinov S. privind încetarea procesului penal pe art. 179 alin. (1) Cod penal în legătură cu împăcarea părților, se reține că instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

Conform art. 276 alin. (1) și (5) Cod de procedură penală, în cazul infracțiunii prevăzute la art. 179 alin. (1) Cod penal, urmărirea penală se pornește numai în baza plângerii prealabile a victimei. La împăcarea părții vătămate cu inculpatul în aceste cazuri, urmărirea penală încetează. Împăcarea este personală și produce efect doar dacă intervine până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. Potrivit art. 466 alin. (2) pct. 4) și alin. (3) Cod de procedură penală, hotărârea primei instanțe rămâne definitivă la data când apelul a fost respins. Hotărârile instanței de apel rămân definitive la data pronunțării deciziei în apel. Conform art. 391 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, dacă părțile s-au împăcat, se adoptă sentința de încetare a procesului penal.

Instanța de apel, însă, nu a respectat aceste prescripții legale.

Or, prin sintagma “până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești” legislatorul și-a spus cu claritate voința până când poate interveni împăcarea părților în privința infracțiunilor prevăzute de alin. (1) art. 276 Cod de procedură penală.

Așadar, conform procedurii penale, împăcarea poate interveni, în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală, inclusiv cea prevăzută în art. 179 alin. (1) Cod penal, oricând în cursul procesului penal: la urmărirea penală, în instanța de fond, de apel, de recurs - dacă pentru unele infracțiuni nu există calea apelului, dar numai până la rămânerea definitivă a hotărârii.

În această consecutivitate, se reține că în ședința instanței de apel, partea vătămată a depus o cerere să s-a împăcat cu inculpatul Constantinov S., solicitând încetarea procesului penal pe art. 179 alin. (1) Cod penal (*f.d. 68-69, vol. III*).

Rezultă că, odată ce împăcarea părților a intervenit până la rămânerea definitivă a sentinței primei instanțe și deciziei instanței de apel, procesul penal în privința inculpatului Constantinov S. pe art. 179 alin. (1) Cod penal, urma să fie încetat.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța dispune încetarea procesului în cazurile prevăzute de prezentul cod.

Prin urmare, împrejurările enunțate, impun admiterea recursului inculpatului Constantinov S. în partea vizată, casarea parțială a hotărârilor contestate, cu încetarea procesului penal în privința lui pe art. 179 alin. (1) Cod penal, pe motivul împăcării părților.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. b), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Cahul, Vitalie Cebotari, de procurorul șef-interimar al Procuraturii de Circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, de avocații Axentii Aurica și Ion Stoian în numele inculpatului Goldur Grigore, împotriva sentinței Judecătorei Cahul din 18 ianuarie 2017 și deciziei Curții de Apel Cahul din 05 iunie 2017, în privința inculpaților Goldur Grigore Xxxxxxx și Constantinov Stanislav Xxxx.

Admite recursul ordinar declarat de inculpatul Constantinov Stanislav Xxxx, casează parțial sentința Judecătorei Cahul din 18 ianuarie 2017 și decizia Curții de Apel Cahul din 05 iunie 2017 în privința inculpatului Constantinov Stanislav Xxxx, și dispune încetarea procesul penal în privința lui Constantinov Stanislav Xxxx în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, pe motivul împăcării părților.

Se menține condamnarea lui Constantinov Stanislav Xxxx în baza art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal la 6 ani închisoare și în baza art. 172 alin. (2) lit. c) Cod penal la 6 ani închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulumul parțial al pedepselor aplicate, a-i stabili lui Constantinov Stanislav Xxxx pedeapsa definitivă de 7 ani închisoare.

În rest, decizia Curții de Apel Cahul din 05 iunie 2017 se menține.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 noiembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun